

Водитељ: Поштовани гости, помаже Бог! Задовољство ми је да испред Општинског одбора Српске радикалне странке поздравим скуп и захвалим се свима који сте дошли у оволиком броју на промоцију књиге др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. Посебно поздрављам госте и чланове Српске радикалне странке који ће говорити о књизи др Шешеља.

Ко је прочитао књигу или пратио сведочење др Војислава Шешеља у процесу Слободану Милошевићу на телевизији, могао је да се увери у надмоћ господина Војислава Шешеља над том институцијом која себе назива судом. Та надмоћ била је како у самој физичкој појави, тако и у разбијању тачака из конструисане оптужнице. Хашком суду нису помогле ни тешке повреде људских ни грађанских права којима је био изложен тада, а и сада, да сломе вољу и одлучност др Војислава Шешеља да се супротстави таквим доказима. Хашки суд, инспирисан инквизицијом, са типичном англосаксонском надменашћу, почев од трагикомичних ритуалних радњи пре и после сваког наставка суђења, колонијалних одора, перика, до позерског става и строгих лица лажног ауторитета тужилаца и судија, који треба да улију страхопоштовање и следе крв свакоме ко прекорачи праг тог суда, попут филмова о америчким ренџерима са нацртаним ајкулиним зубима с доње стране хеликоптера њихових, у ниском лету изнад афричких села. Потценили су српски народ. Не знају да Срби цене само доказане ауторитете. Цениће те као доктора тек ако си га излечио, као адвоката ако си добио спор, или као комшију ако си му се нашао у невољи.

Др Војислав Шешељ је одлучно чињеницама разбијао концепцију Тужилаштва са лакоћом својственом њему, често их је доводио у непријатне ситуације због њихове контрадикторности, да су се саплитали о сопствене назови-доказе и са њима сударали као атоми у безваздушном простору. Морално и интелектуално супериоран над онима који оптужују и испитују, враћа оптужбе назад у лице као бумеранг, не придајући никакав значај тој скупини, којој се неки у мазохистичком маниру снисходљиво обраћају са „часни суде“. Није га могло омести ни стално прекидање у сведочењу, искључивање микрофона, захтеви да говори тише, како би му прекинули концентрацију, а њихови, фалсификатима натоварени мозгови заштитили од громогласне истине.

Човек великог интелектуалног капацитета, ерудита, стручњак светских размера у својој професији, изузетне храбрости, господин Војислав Шешељ је, одричући се сваког конформизма, учинио личну жртву за опште добро Србије и српског народа, који може и без хлеба, али не и без слободе. Српски народ је у својој историји увек имао Обилиће и Бранковиће. Ових првих увек је било више. Данас, нажалост, живимо у времену без части, у коме је направљен изопачен систем вредности, где неке сада није стид, али ће их сутра бити. За њих можемо имати само осећање сажаљења.

Хашке експозитуре у Србији, које своју лојалност газдама доказују тако што су већи католици од папе, славе смрт разнобојним луфт-балонима као прави сатанисти. И ма како то иронично и парадоксално звучало, странци која има у свом називу и демократску и хришћанску одредницу, недостаје само слово „н“, иза префикса „демо“ да би и у имену имала своју суштинску идентификацију. Пуна је Србија таквих странака и невладиних организација.

Др Војислав Шешељ је од оних људи који доказују да се треба борити против сваког зла, а никако му се приклањати или нужно пристајати на њега. Разоткривао је политичку позадину целог процеса који је за циљ имао амнестирање главних криваца грађанског рата у бившој Југославији. Циљ његовог добровољног одласка у Хаг и сведочења није био само да доказује српску невиност током ратова на Балкану, већ и да ратна дешавања повеже са правим узроком зла, креаторима идеологије глобализма и да их оголи и покаже апсурдност, исконструисаност и нелогичност сврхе формирања тог суда.

Идеју Велике Србије, изворно радикалску, у оптужници су приписали Слободану Милошевићу. То је била најбесперспективнија конструкција коју смо чули у току суђења Слободану Милошевићу, а о такозваном удруженом злочиначком подухвату, у који су заједно ушли у различитим временским интервалима у размаку од шест месеци, да и не говорим. Али, није њима ни битно да се докажу чињенице

и истина, већ им је стало до политичке пресуде једном бројчано малом, али слободарском народу, који се дрско побунио против идеологије глобализма и који даје лош пример осталима који су у сличној ситуацији. Пресуде су унапред написане. Ако их не убију, онда ће их натерати да то ураде сами, по познатом стаљинистичком принципу – извршио самоубиство у тренутку нервног растројства и, наравно, у присуству власти.

У сваком случају, овај суд можемо назвати инквизицијом двадесет и првог века. Нека Бог чува др Војислава Шешеља и Србију.

Драга господо, на промоцију књиге дошли су представници Српске радикалне странке и угледни гости. Први ће нам се обратити председник Окружног одбора Српске радикалне странке, народни посланик, наш кандидат за председника општине на предстојећим изборима у Бору, Бранислав Ранкић.

Бранислав Ранкић: Браћо и сестре, даме и господо, Србија данас нема међу живим Србима јачег и бољег од др Војислава Шешеља. Нико данас од живих Срба не зна да на такав начин брани српске националне интересе нити тако пркосно сме у чељустима аждаје да им пружа отпор.

Др Војислав Шешељ, одлазећи у Хаг, преузео је огромно бреме на своја леђа, а то је да одбрани све нас. Сви смо ми, по мерилима Хашког трибунала, и ратни злочинци, и нељуди, а наш председник, председник Српске радикалне странке, има намеру да одбрани част Србије, част српских добровољаца који су учествовали у ратовима и националну част српског народа. Свесни сте да је то веома тежак задатак, такође знате да Србија бољег нема. Али никад нико неће успети онима који ништа не знају да на тако фин и танан начин објасни шта је то Велика Србија, шта је то српски национални корпус, да им објасни ко су Срби православне вероисповести, ко су Срби католичке вероисповести, а ко су Срби мухамеданске или исламске вероисповести.

Да је др Војислав Шешељ историјски потпуно у праву, сведочи наш вечерашњи гост Сулејман Спахо, Србин муслиманске вероисповести, кога нико у Српској радикалној странци не зове другачије, осим брата Спахо. Спахо се не стиди својих корена. Нажалост, много је оних које је вера одвела ван српског националног корпуса и тежак је задатак објаснити онима у Хагу и у белом свету који ништа о томе не знају, а др Војислав Шешељ је то беспрекорно урадио.

То сведочење је уско повезано са „Идеологијом српског национализма“, коју он лично сматра, а и сви они који су прочитали, капиталним својим делом. Тамо је потанко објашњено, у детаље, од првих помињања Срба на овим балканским просторима и поткрепљено искључиво научним чињеницама, ко су Срби, какве просторе заузимамо, шта су наши етнички простори и зашто Срби желе Велику Србију.

Ми ћемо, браћо и сестре, идеју Велике Србије, идеју Српске радикалне странке спровести. Можда је питање времена, можда нам данашње време није наклоњено, али никада нећемо одустати од идеје да Срби, и Срби православци, и Срби католици, и Срби муслимани, сви они који се осећају Србима, да заузмемо наше етничке просторе који нам припадају. После сведочења др Војислава Шешеља као сведока одбране у процесу у Хашком трибуналу, никоме више није за подсмех кад неки српски радикал каже да су западне границе Србије Карлобаг–Карловац–Огулин–Вировитица. У почетку је било подсмеха, али после његовог објашњења и они најокорелији наши непријатељи не могу то да слушају са подсмехом.

У чему је величина др Војислава Шешеља? Величина је што на крају књиге, коју вечерас представљамо, имате наведено како је на његово сведочење реаговала јавност у Србији, јавне личности, од академика до професора универзитета, новинара, спортиста, глумаца. Има оних који др Војислава Шешеља мрзе, који мрзе све што је српско и који газе Српску радикалну странку. Наићи ћете тамо, ви који будете узели ову књигу (а добро је да је узмете због наших потомака, да имају чиме да се инспиришу кроз живот који је пред њима), чак и на мишљење једног безначајног, минорног човека који је данас посланик у Скупштини Републике Србије, Милољуба Албијанића, а то што он каже најбоље је описао наш посланик Зоран Красић, који после његових наступа за скупштинском говорницом каже: „Браво, Мићко, било је

изузетно кратко и глупо“. Др Шешељ је придобио наклоност једног од највећих српских публициста и сликара, Драгоша Калајића. Деведесетих година Драгош Калајић је о Војиславу Шешељу написао у једним новинама врло ружан текст, у коме је назвао Војислава Шешеља свакаким погрдним именима. Како је др Војислав Шешељ на то реаговао, управо то најбоље осликава његову личност. Рекао је да се целокупан текст објави у страначким новинама Српске радикалне странке, у „Великој Србији“. Драгош Калајић је био постиђен. Све што је рекао повукао је и рекао да је овим Војислав Шешељ доказао колико је велики, да није сујетан и да је паметан, да је чак паметнији од њега.

Наша обавеза је да учинимо све што можемо да у Србији победимо, да ову власт која је писала оптужницу против Војислава Шешеља, и ону бившу, склонимо са политичке сцене Србије, да дођу српски радикали. На тај начин вратиће нам се шеф много лакше и преузећемо Србију. Србија ће тада кренути путем просперитета. Верујте, да су ови, сви сте тога свесни, једноставно уништили Србију. Да ли више имамо војску и каква је, да ли имамо судство и како функционише, полицију, шта је са нашим школама, како се то образују деца у нашим школама, шта су ћачке радионице. Зато је неопходно да упрегнемо све снаге и да победимо на изборима да би на тај начин олакшали позицију нашег председника, а очекујемо да ће он можда и пре тога да се врати из Хашког трибунала. Поента је да он одржи своје обећање да ће разбучати Хашки трибунал. Ово је била прва рунда коју је добио др Војислав Шешељ, они се друге плаше, зато и не смеју да почну суђење јер су свесни да немају зашта да суде човеку који у својој каријери није имао ниједну мрљу, а да се не помиње ратни злочин.

Наравно, желим свима нама да нам се проф. др Војислав Шешељ што пре врати здрав из Хага. Живео др Војислав Шешељ! Живела Велика Србија!

Водитељ: Захваљујем господину Браниславу Ранкићу. Сведок историје коју су писали и српски добровољци, добровољац Српске радикалне странке у отаџбинском рату у Славонији, народни посланик господин Сулејман Спахо.

Сулејман Спахо: Даме и господо, велико ми је задовољство што могу да кажем нешто о др Војиславу Шешељу и његовом сведочењу Слободану Милошевићу у Хашком трибуналу, у коме видимо 16 година борбе др Војислава Шешеља за Србију и српски народ, као и све грађане свих националности који живе на овим просторима. Отишао је добровољно у хашки казамат да брани Србију и српски народ, а такође да брани и Мађаре, Русине, Роме, и мене као Србина муслиманске вероисповести. У сведочењу Слободану Милошевићу, др Шешељ нас брани од онога што нам спремају непријатељи мога народа, а то је да нас прогласе геноцидним народом, што никад нисмо били.

Књига др Војислава Шешеља остаје траг у једном вртлогу времена у коме су злочинци праведне покушали да начине лошим. У процесу који Хашки трибунал води против Слободана Милошевића, др Војислав Шешељ није сведочио само у корист оптуженог, већ у корист нашег народа, али и у корист читавог човечанства, а они га већ четири године држе без икакве кривице. Држе га и ускраћују чак и основно право на фер суђење. Пошто је у књизи споменуто моје име и моју фамилију, морам да кажем да потичем из познате муслиманске фамилије. Унук сам Мехмеда Спахе, реформатора који се залагао за братски однос са Србима, а тако се и др Војислав Шешељ залаже за заједништво свих грађана Србије.

Када је господин Милошевић питао какву идеологију има Српска радикална странка, др Војислав Шешељ је одговорио смирено: „Као националисти, ми смо изразите патриоте, значи боримо се за националне интересе, али у потпуности и стриктно поштујемо право свих националности, и оно што желим свом народу желим и другима“. Ето зато, даме и господо, ја се поносим што сам српски радикал и што ми је др Војислав Шешељ председник.

Због популарности Српске радикалне странке, наши непријатељи, посебно са Запада, износе неистине о Српској радикалној странци, али како то кроз историју бива, истина и правда су споре али достижне и верујем да ће истина и правда, за које се у Хагу бори др Војислав Шешељ, победити моћнике

који неће успети да ураде оно што хоће. Нико више не може да плаши национално мњење Српском радикалном странком, посебно када прочитају ову књигу због које смо овде, и оно што је др Шешељ рекао о ставу Српске радикалне странке према националним мањинама.

И на крају, нисам генерал и не знам да наређујем, али молим генерала Младића и Караџића да се не предају. Да се не предају, јер су бранили свој народ и своју земљу, бранили су мене, моју породицу и хиљаде, хиљаде муслимана који су остали на тим просторима да бране своја огњишта од муслиманских екстремиста.

Обраћам се као народни посланик и питам се шта то Српска радикална странка има заједничко са издајничком владом Војислава Коштунице. Размишљао сам дуго и дошао сам до закључка да има два Сулејмана. Један је Сулејман Угљанин, који мрзи све што је српско и када се пробуди једини циљ му је како да одвоји Стару Рашку, како они кажу Санџак, од Србије. Такав екстремиста подржава господина Коштуницу и његову владу, а Српска радикална странка има Сулејмана Спаху који воли српски народ и кад год се пробуди, једини му је циљ у овом тешком времену како да сачува Косово, Војводину, Рашку. Српска радикална странка има патриоте уз себе.

На крају, замолио бих др Војислава Шешеља да победи ове светске хохштаплере, јер га чека његова Велика Србија. Живела Велика Србија!

Водитељ: Захваљујем господину Сулејману Спаху. Како се на цивилизован и демократски начин води седница Скупштине Србије у својству председавајућег, показује нам народни посланик и потпредседник Скупштине Србије, господин Стефан Занков.

Стефан Занков: Браћо и сестре, даме и господо, многопоштовани грађани Бора. Речима Слободана Милошевића: „Добро јутро господине Шешељ“, 19. августа 2005. године у Хашком трибуналу почела је поражавајућа епизода за тај исти злочиначки Хашки трибунал. За 14 дана у сваком погледу маестралног сведочења др Војислава Шешеља, постало је апсолутно јасно зашто је др Војислав Шешељ морао да крене пут Хага.

Књига „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ је сведочење о томе како воља и спремност да се бране државни и национални интереси могу победити и највећу светску неправду која се огледа у накарадној творевини званој Међународни суд за ратне злочине почињене на подручју бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије. Апсолутна супериорност др Војислава Шешеља над Карлом дел Понте, Џефри Најсом и осталом хашком булументом, коју је показао као сведок одбране у процесу против Слободана Милошевића, гарант су и његове коначне победе. Због тога се не усуђују да почну са суђењем др Војиславу Шешељу, јер су сада постали свесни шта их чека после катастрофе у суђењу против Слободана Милошевића, због чега су га на крају убили и због чега се његово суђење претворило у тотални фијаско и лакрдију.

Др Војислав Шешељ је пример како се брани отаџбина, увек и на сваком месту. Задовољство је било слушати једног српског јунака, српског ратника, како патриотизмом, храброшћу и знањем брани част свога народа, а да притом ниједног тренутка не калкулише ради свог сопственог људског интереса. Све патриоте у Србији поносиле су се, и данас се поносе, наступом др Војислава Шешеља приликом овог сведочења.

Дефинитиван ударац Србији, која је кроз целу своју историју водила само одбрамбене и ослободилачке ратове, после изолације, блокаде, разних санкција, бомбардовања и на крају агресије, требало је и формалноправно задати тиме што ће се српски народ прогласити злочиначким и геноцидним. План је био да се у политичком суду тоталитарног новог светског поретка монтираним процесима, уз помоћ лажних сведока, докажу злочини наводно организовани од стране државног руководства, које су по наређењу чинили војска и полиција. Српски народ би прогласили геноцидним, српску државу агресором и створили правни основ за плаћање ратне штете и Босни и Херцеговини и

Хрватској, за укидање Републике Српске и на крају отимање Косова и Метохије. Због тога је Хаг у овом тренутку задња линија одбране српских националних интереса. А када треба бранити националне интересе на свим пољима, српски радикали су увек први. Зато је први међу нама, најбољи међу најбољима, наш председник др Војислав Шешељ отишао тамо где је најтеже, да победи, јер је једина нада за Србију. Ја сам убеђен да ће наш председник победити тај антисрпски инструмент америчког тоталитаризма, као што је победио раније један други облик тоталитаризма – комунизам.

И као што председник у Хагу нема избора, и ми овде у Србији не смемо да обрुкамо ни њега, али ни себе. На челу са Томиславом Николићем морамо у што краћем року да најуримо са власти ове, који деле српску државу на Србију и Црну Гору. Ми, једноставно, не смемо да тријумфални повратак председника Шешеља из Хага дочекамо са свима овима на грбачи народа и државе, јер би то значило да ми наш део посла, који је неупоредиво лакши, нисмо обавили.

Живео др Војислав Шешељ!

Водитељ: Захваљујем господину Занкову. Написала је предговор за књигу „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“, члан је Централне отаџбинске управе и члан је тима за одбрану др Војислава Шешеља у Хагу. Госпођица Марина Рагуш.

Марина Рагуш: Браћо и сестре, помаже Бог! Др Војислав Шешељ је, браћо и сестре, победио Хаг. Победио је и пре него што је отишао на прву линију фронта. Коначно су се сви ти западни моћници, које је др Војислав Шешељ препознао још давних осамдесетих година, удружили и у том злочиначком подухвату довели га пред врата пакла. Пред она иста врата пред којима се брише српска поносита историја. Пред она иста врата где нас проучавају и покушавају да докажу да смо крвници. Да рађамо злочинце. Да дојимо децу мржњом. Пред она иста врата где кажу да је Пећка патријаршија нечија туђа, да ми у ствари никада нисмо ни постојали на Метохији, да нисмо имали права на српску Лику, на српску Крајину, на српски Кордун, да морамо да одговарамо због свега онога где су наши преци живели. Да нам не пада на памет да им више поменемо Карлобаг, Огулин, Карловац, Вировитицу.

Наш војвода, поносити четнички војвода, налази се у Хагу зато што им је још осамдесетих година рекао: „Ја вас знам и знам шта вам је намера и то вам овде неће проћи, јер то је та Велика Србија иза које стојим лично ја, моја странка и цела слободарска Србија“. Границе Србије не пишу моћници, границе Србије пише народ на просторима где он живи. Идеја Велике Србије јесте идеја ослобођења Срба од окупатора, некад од Турака, а данас од свих оних који се зову западним демократским светом. Идеја Велике Србије јесте одвела др Војислава Шешеља пред Хаг и он је са тим начисто био пре него што је чак и кренуо са овим и оваквим политичким ангажманом. Из једног простог разлога, браћо и сестре – што нама није у крви да ћутимо и што нама није у крви да се клањамо. Можда шачици јесте, јер потомака Бранковића има. Али, постоји она већинска Србија, она светосавска, и потомци цара Лазара, Степе Степановића, Живојина Мишића, мајора Гавриловића, та већинска Србија се полако удружује у једном једином подухвату, да одбрани оно што једино имамо, а што су неки покушали да продају, а то је ова Србија, то је Косово и Метохија посебно.

Браћо и сестре, у Хагу се не суди само др Војиславу Шешељу, у Хагу се суди целој Србији и српском народу. Књига коју ми покушавамо да промовишемо већ у самом почетку превазилази српске границе. Она овај народ подиже, подиже далеко ка небу, тамо где се види тај свети српски храм. Тамо су га видели и цар Лазар и свети Сава, и то је тај храм, браћо и сестре, који ми морамо да изградимо, који покушавају да нам одузму. За ову децу коју сте сада видели, за ову децу коју ми покушавамо из достојанства да погледамо у очи, да им кажемо – ту где вам је кућа, ту је ваш дом, ту је ваша историја, ту је ваша традиција, тамо под оном шљивом је твој деда гусле свирао и у гусле сакрио ту једину истину коју су многи окупатори покушали да отму.

Књига која се налази пред вама јесте прилог сведочанства оне једине праве историје која се последњих година, деценија, дешавала српском народу, а зове се геноцид и погром над српским народом. Тамо где су Срби вековима живели, њих тамо сада нема, и ти велики моћници неће стати на томе. Они хоће даље. Хоће да учине да поред Високих Дечана, поред Грачанице, поред Пећке патријаршије, не смемо ни у Студеницу да одемо, ни у Жичу, и Ђурђеве ступове да заборавимо, а посебно српску Црну Гору. Сваки Србин који је Српство гласно бранио и који је у славу своје отаџбине пао пред Хашким трибуналом, а једанаесторица их је укупно, је био највећи светски злочинац; то су покушали да представе великом свету, да смо ми Срби злочиначки народ.

Ова књига је симбол отпора српског слободарског духа. Ова књига је наша кичма. Овом књигом ми свету говоримо да оно што је Србе задесило на овим просторима, ево, колико данас долази до врата свакога ко покуша да мисли својом главом и ко покуша да очува право на сопствену кућу, сопствену причу и сопствену историју.

Српска радикална странка са својим идеологом, са највећим српским националистом, др Војиславом Шешељем, истином ће окадити сваки педаљ Велике Србије, истином ће поменути сваку српску проливену крв, без обзира ради ли се о Србину православној, католичкој или муслиманској вероисповести, без обзира ради ли се о Србима атеистима.

Српска радикална странка, браћо и сестре, овом књигом поручује да можда и хоће опростити, али неће заборавити, тридесет цркава које су запаљене у покушају да се пониште векови на Косову и Метохији, од 17. до 19. марта 2004. године. Др Војислав Шешељ и Српска радикална странка, и цео српски патриотски живаљ, гласно ће да изговоре имена и презимена свих Срба настрадалих у Сребреници и околини у периоду од 1992. до 1995. године. И породицу Абдаловић, и породицу Алексић, и породицу Андрић, и породицу Вуковић, и породицу Лојаница, и Марковић, и Матиће из Сребренице. Опростите што ја само о настрадалим Србима причам, јер то није популарно, то покушава да се затре. Укупно 3.287 настрадалих Срба у Сребреници. Сваки слободан Србин ће помињати наглас и Аврамовић Драгицу, и Најдановић Милутина, и Аксентић Милана, и Андрић Слађана, и Анђић Бошка, и Мичић Рајка, и све оне који су у Сарајеву настрадали у периоду од 1992. до 1995. године. Ми водимо рачуна да се свако име и презиме, сваки траг забележи и златним словима испише – то су наша браћа и сестре који су пали на путу крвника, западних агентура, Ватикана и шачице домаћих издајника, Вука Драшковића, Бориса Тадића и свих оних који себе називају невладиним сектором, а јесу директно агентуре. И Соња Бисерко, и Соња Лихт, и још шачица сличних.

Браћо и сестре, ово су дани када ће Србија да бира. Бираће коначно између оне небеске и оне друге опције. Небеска не значи да се неће остварити. Напротив. Небеска значи да ћемо ми уградити темеље које ће генерације после нас градити. А зашто? Да се вратимо и у српску Лику, и у српску Банију, и у српску Далмацију, српски Дубровник, да с поносом живимо на потезу Карлобаг–Огулин–Карловац–Вировитица. Што је данас најзначајније, да тамо где су косовски јунаци пали, ми слободно дођемо и поклонимо се моштима светих краљева и вратимо царске лавре, из престонице којом покушавају ти моћници да тргују, незнајући да српски народ, а историја је показала, јесте најмоћнији народ на свету, а краси га управо тај слободарски дух.

Немам довољно јаке речи да представим ову књигу, али када вам је најтеже, када почне да вам се магли пред очима, јер живимо у распетој Србији и невесело је време, тада погледајте др Војислава Шешеља. Погледајте човека који ће до последњег даха свим својим аргументима, а то је српска истина, бранити свакога од вас, као све ово време, без обзира на веру и без обзира на било коју разлику, јер сви ми јесмо део слободарске Србије.

Нека живи, дакле, ова Србија и др Војислав Шешељ!

Водитељ: Захваљујем госпођици Марини Рагуш на надахнутом говору. Председник Градског одбора Српске радикалне странке Београда и члан тима за одбрану господина Војислава Шешеља, народни посланик Немања Шаровић.

Немања Шаровић: Даме и господо, браћо и сестре српски радикали, хвала вам што сте данас дошли на промоцију књиге др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“, хвала вам, зато што ове промоције јако пуно значе нашем председнику. Он се непрестано интересује и где су одржане и колико је људи дошло, колико је књига продато. Ово је, могу слободно рећи, најпродаванија књига др Војислава Шешеља. Доста их је он већ написао, шездесет трећа на хиљаду страна, а укупно је четрнаест колико је до сада изашло из штампе откако се председник Српске радикалне странке налази у хашкој тамници. Ми се надамо да ће то бити и последња књига коју ћемо вам представити у његовом, да тако кажем, одсуству, а да ће већ од наредне, која је већ у припреми, и он бити са нама и да ће моћи и непосредно нешто да нам каже.

Хиљаду је разлога зашто је Српска радикална странка против Хашког трибунала. Један део тих разлога сажет је и у овој књизи. Ова књига настала је за 14 дана сведочења др Војислава Шешеља у хашком поступку, али су у њој описани догађаји који се односе на период дужи од једне деценије. Само сведочење др Војислава Шешеља изазвало је изузетно велику пажњу и у домаћим и у светским медијима, и практично те две недеље није било гледанијег и цитиранијег телевизијског програма, па макар и на омраженој телевизији Б92. Утркивали су се многи да покушају да умање значај онога што тамо изговара председник наше странке, долазили су и специјални гости и специјални изасланици оних који управо тамо и суде, и како за време пауза у суђењу, тако и након завршетка суђења, објашњавали како то све нема никакве везе, како то што он изговара неће имати никакав значај за оптужницу; можда јесте лепо чути, можда нас је подсетио на неке истине и чињенице које смо заборавили, али то са оптужницом нема везе. Наравно, није тако.

Др Војислав Шешељ доста се дуго припремао и за сведочење Слободану Милошевићу и доста дуго, предуго, чека своје сопствено суђење. Неки можда то не знају, ми из тима за одбрану тачно то бројимо, данас је 1.150-ти дан откако се Војислав Шешељ налази у Хашком трибуналу и чека прилику да докаже своју невиност. Неки су говорили да је то цивилизацијско достигнуће отићи у Хашки трибунал, говорили су – нека иде, подсмешљиво, нека доказује своју невиност. Мислили су да ће се Војислав Шешељ уплашити Хашког трибунала. Па чак и многи од нас у странци надали смо се до тог последњег дана, до последњег јутра када смо га испратили на аеродром, да ће променити одлуку. Знали смо да тамо правде нема, да је Хаг антиправна и антисудска институција. Међутим, његова жеља и воља да оде тамо и да победи Хашки трибунал била је непоколебљива. Знао је он веома добро и где иде и шта ће му се тамо дешавати и унапред је рекао да он не очекује да му барем две или три године почне суђење.

Међутим, ово сведочење, без обзира на то што је имало изузетно позитивне последице и на статус Слободана Милошевића и на ток тог предмета, можда је и додатно удаљило Војислава Шешеља од његовог суђења. Тада је било назнаке да ће суђење почети, постоје такве назнаке и данас, али јасно је да су се они суочили са досад највећим правником кога су имали прилику да виде у Хашком трибуналу. И Слободан Милошевић, који није правник по струци, доста се добро и часно, можемо слободно рећи, понео тих пет година колико је провео у Хашком трибуналу.

Ми српски радикали били смо најжешћи и највећи критичари Слободана Милошевића, свакако је то био др Војислав Шешељ, и многе је изненадила одлука Слободана Милошевића да за једног од својих најважнијих сведока изабере управо др Војислава Шешеља. Али, у том процесу и за време свог сведочења Војислав Шешељ је још једанпут показао сву своју величину. Показао је да је човек кога не води сујета, показао је да је отишао тамо да се до краја бори за идеје које је пуних 15 година промовисао по Србији. Показао је да неће моћи да га слома ни прекиди комуникације, ни све оне муке на које га свакодневно ставља Тужилаштво, о којима се, наравно, не зна довољно у српској јавности јер то нико не жели да

пренесе. Један дан промене му хелију, ставе га у дупло мању, у коју упумпавају холандски ваздух који је изузетно влажан, други дан му онемогуће комуникацију са породицом, са пријатељима, са комплетним спољним светом без икаквог образложења и држе га тако три месеца. Када истекне тај рок, на нашу жалбу дају одговор – ваш захтев више нема важност јер је рок у коме је њему била забрањена комуникација већ истекао. То је, дакле, Хашки трибунал против кога се са успехом др Војислав Шешељ бори.

Након убиства Слободана Милошевића, а Слободан Милошевић јесте убијен, и то онога тренутка када су у Хагу одлучили да му ускрате могућност лечења, дошло је до неких промена и у светском јавном мњењу, и најважнији експонент те промене, руска Дума донела је једногласно декларацију којом је тражила хитан престанак рада Хашког трибунала и утврђивање одговорности оних који су донели одлуку и који су пресудно утицали на смрт Слободана Милошевића.

Веровали или не, ми смо пре око можда месец дана добили информацију да је министар иностраних послова Државне заједнице Вук Драшковић, уместо да буде радостан када је тако нешто чуо и да каже – тај проблем који имамо са Хашким трибуналом решићемо на најбољи могући начин за Србију тако што ће нестати Хашки трибунал, а не тако што ће нестати сви они који су тамо заточени, упутио је протестно писмо амбасадору Руске Федерације у Београду. То је можда и разлог што од пре неколико дана на Новом Београду стоји графит: „Од гатачких муслимана најгори су Вук и Дана“.

Могли би још три дана да причамо који су све разлози због којих се ми против Хашког трибунала боримо, али, наравно, нама који смо у Србији предстоји још једна значајна борба. То је борба за обарање ДОС-овог режима. Није толико битно да ли је он оличен у Зорану Ђинђићу, у Живковићу, данас у Војиславу Коштуници. Сви су они исти, између њих принципијелне разлике нема. Чак је, верујте, Војислав Коштуница и много гори него што је то Зоран Ђинђић икада био. Јер, када се загребе по површини и у изјавама које Коштуница даје, када се погледа оно шта је ко урадио, па када се преброје српске главе које је Ђинђић испоручио Хагу, и оне које је испоручио Коштуница, ко их је испоручио више – Војислав Коштуница. Када се погледа ко је уништио Савезну Републику Југославију, да ли је ту предњачио Зоран Ђинђић? Не, није. То је учинио онај који се заклео на поштовање Устава Савезне Републике Југославије, а који је потом без трунке гриже савести потписао Београдски споразум и уједно, практично, надгробну плочу тој држави која му је поверена на старање.

Данас они покушавају и многе друге крајеве Републике Србије да на овај или онај начин из Србије издвоје. Данас је Војислав Коштуница на власти у Војводини са Јожефом Касом, са Демократском странком, то им не смета. Данас је Војислав Коштуница у кохабитацији, како они то кажу, то је ваљда нека врста ванбрачне заједнице, са Демократском странком, чији представници траже расписивање референдума и одвајање општине Трговиште од Србије. То, наравно, није сметало ни председнику Демократске странке Борису Тадићу, који је након неколико дана отишао у Трговиште да народну канцеларију отвори, а колико је народна, најбоље знају грађани Трговишта. Канцеларија је отворена у кући његовог активисте, за то плаћа 200 евра, и још 200 евра даје за трошкове, а 200 евра плаћа и његову жену која ради у тој народној канцеларији. А онда представници те народне канцеларије крену по Трговишту и два шлепера су стигла плаћена, наравно, парама овога народа, које онда ти представници деле, истовремено од сељака узимају стајско ђубриво и уписују их за брашно и шећер.

Други представник Демократске странке, Добрица Манојловић, иначе ради се о још једној општини из Пчињског округа у Бујановцу, седи поред Нагиба Арифџа док овај чита политичку платформу, како они кажу, о решавању ситуације у те три општине, односно о предлогу за одвајање из Републике Србије и присаједињење Косову и Метохији.

Много је разлога због којих данас Српска радикална странка захтева изборе. Ми захтевамо изборе одмах и захтевамо их на свим нивоима. Ви имате, да кажем, ту срећу и прилику да већ од 28. маја, ако Бог да, на челу ваше општине видите поштеног човека, да видите српског домаћина и станете у ред

оних општина којих је, опет кажем Богу хвала, све више из дана у дан у Србији и које крећу путем напретка. Уједно је то и најважнији задатак који ми имамо од председника Српске радикалне странке, а то је да се у отаџбини боримо колико можемо и да га дочекамо много јачи и много бројнији него што смо били када је он отишао.

Ове промоције увек завршавам са поруком коју је свима нама упутио из Хага др Војислав Шешељ, а то је да је остварење концепта Велике Србије смисао постојања Српске радикалне странке. Хвала вам.

Водитељ: Сведок одбране у процесу против Слободана Милошевића, генерал Божидар Делић.

Божидар Делић: Браћо и сестре, даме и господо, помаже Бог. Ето, ја ћу такође као сведок одбране Слободана Милошевића у Хагу покушати овде вама вечерас да говорим о једном другом сведоку, о нашем председнику господину Воји Шешељу.

Ви знате да је говорити о Шешељу тешко, јер увек када говорите о њему можда ћете осветлити само једну страну његове личности. Ми сви знамо да је он врхунски правник, доктор правних наука, и да је то оно што плаши Хаг, посебно неке тужиоце какав је био овај господин Најс, за кога наш Воја каже да је наплаћивао казне за паркирање, да су то његови правнички домети. Морам да поменем да господин Шешељ изузетно добро познаје филозофију, историју, а као војник морам да закључим да изузетно добро познаје и војну теорију.

Када је требало да идем у Хаг, ја, као војник, сматрао сам да је моја дужност да одем ако ме позову и да се не намећем да тамо идем сам и непозван. Али сам сматрао да ће то бити изузетна част да се одазовем позиву, и због својих војника, посебно због својих погинулих војника и старешина. Нашла су се и два изрода из моје јединице. Њихова имена нећу ни данас да кажем јер су у том истом Хагу били заштићени сведоци. А што би неко био заштићен ако говори истину. И због тога је била моја обавеза да тамо одем. И пре него што сам се почео припремати за одбрану, односно за сведочење Слободану Милошевићу, ја сам се две године припремао да сведочим као вештак Тужилаштва о злочинима ОВК. То ме била одредила држава и рекла да је то државни, национални интерес. Како сам закључио после сведочења у одбрани Слободана Милошевића, тај назовисуд је већ дигао руке од мог вештачења и сведочења против Шиптара, иако је својевремено главна тужитељица једном приликом изјавила да би моје сведочење било од изузетне важности за тај Трибунал. Тако да ми је јасно, свима вама је јасно, како то тече. Неки које су тамо довели из затвора у Приштини, остаће тамо у затвору јер су се то договорили док су још били на Косову и Метохији, а неки други ће се прошетати или су се само прошетали до Хага, вратили се у Приштину и можда више никада неће ни отићи у тај Хаг. Међутим, Хаг је посебан затвор и намењен је готово искључиво Србима. Други се ту нађу да би потврдили некакву форму, јер тај назовисуд много држи до те форме.

Кад је у питању господин Шешељ, он је свакако јединствен по многим стварима. О томе су вечерас говорили моји претходници. Када сам ја био у Хагу, почело се говорити о томе да он треба да сведочи. У то време су требале да буду и припреме тога будућег сведока, господина Војислава Шешеља. Сви правни заступници које сам ја срео тада у Хагу имали су негативан став о томе да господин Шешељ сведочи, јер они су својим брањеницима, који су такође били у Хагу, било да су политичари, било да су генерали, када су им се обратили правни заступници господина Милошевића, одмах рекли да никако није добро да они сведоче и да ће тиме отежати своју ситуацију. Господин Шешељ је истог момента прихватио са задовољством да сведочи у одбрани господина Милошевића, без обзира на последице које то сведочење може да има по њега. И по томе је посебан. Сви други су то одбили. Касније је, истина, генерал Ојданић пристао да сведочи у одбрани господина Милошевића и припремао се, његово сведочење је требало да буде можда негде баш у овом месецу.

Тај суд, знајући могућности господина Шешеља, чинио је све да отежа његово сведочење у случају Милошевић. То је учинио једноставно на тај начин што га је три месеца потпуно изоловао и од

других наших људи, наших мученика који се налазе у том суду, од његове породице, од његових страначких другова. Ономогућено му је да долази на припреме које је вршио господин Милошевић. Ја се добро сећам када сам први пут сведочио у Хагу, како је господин Милошевић протестовао и рекао том Судском већу – за све ово време, значи тих 44 дана, ви сте омогућили да се сретнем са господином Шешељом само два пута по један сат. А ви знате шта су два пута по један сат. Ја сам за пет дана са господином Милошевићем био тридесет сати у тим припремама, а пре тога сам имао могућност да се у Београду припремам са његовим правним саветницима. Господин Шешељ и господин Милошевић су се можда у току летње паузе, крајем јула и почетком августа, срели још неки пут, али то је било сувише мало јер су они требали стотине, да не кажем хиљаде, питања да пређу заједно, о том десетогодишњем периоду када су се најчешће и разликовали у својим ставовима и мишљењима, а када су били угрожени српски национални интереси, када су практично радили на истом задатку.

Оним људима који не знају ове чињенице и сећају се онога што се дешавало у судници, они су деловали као да се никада нису растајали, као да су имали све услове овога света да се припреме за то сведочење. Ви сте могли да видите како те две интелектуалне громаде растурају тај Хашки трибунал.

Читајући књигу господина Војислава Шешеља, ви често морате посегнути и за неком другом литературом, за енциклопедијама, књигама из наше ближе и даље историје, јер господину Шешељу нису дозвољавали да поједина питања разради до краја. Мене посебно нервира онај господин Бонами, јер и мени је много пута тражио да нешто објасним, а то је тражио и од господина Шешеља.

Ја сам често на оним статусним конференцијама слушао господина Шешеља, и смејао се када он каже – те ваше одоре, те ваше власуље подсећају ме на инквизицију. И ја сам се, када бих улазио у тај суд, исто тако осећао. Колики је то формализам, па довољно је да вам кажем чињеницу да када кажу – идемо на паузу од двадесет минута, камере се искључе, а они то преко главе, Најс, нормално, у некој розе кошуљи, жутим чарапама, фармерицама и тако даље, сходно свом опредељењу, а и оне друге судије исто тако, и то најбоље говори о томе какав је то суд и каква је то правда. Али, могу да вам кажем да тај суд има много испостава у овој земљи. Ја сам сигуран, као што ће наш председник сутра знати да смо ми били у овој сали, то ће исто тако знати и тај назовисуд. После нашег митинга од 24. фебруара у Београду, већ прекосутра, звали су ме и рекли – ти више нећеш ићи у Хаг да будеш вештак у случају Сребреница, јер оно што си говорио на митингу у Београду је недопустиво, и не само да си напао Тужилаштво, јер то би ти и прогледали кроз прсте, него си напао цео суд.

Ми поред Српске радикалне странке, у патриоте убрајамо свакако и удружење „Слобода“, које је остало верно председнику Милошевићу и бранило га до последњих дана. У патриоте убрајамо и припаднике Социјалистичке партије Србије, и то онај део чланства Социјалистичке партије Србије које није издало свог председника, као што је то учинило руководство те партије. И биће сигурно велики проблем са Социјалистичком партијом Србије, јер конгрес, који је сигурно требало да буде после четрдесет дана од смрти председника Слободана Милошевића, биће тек пред крај године, када господин Дачић успе да излобира све и да потпуно уништи Социјалистичку партију Србије. Ја се надам да ће патриоте из Социјалистичке партије Србије наћи своје место у Српској радикалној странци, јер ће то бити једина патриотска снага која може у овим тешким временима за Србију да понесе одговорност за даљу будућност Србије.

Желео бих да следећи долазак у Бор буде практично прослава победе нашег председника и да и Бор постане радикалска општина.

Ових дана затвори су почели да се пуне демонкратама. Једне демонкрате затварају друге демонкрате, како рече наш водитељ. Ја се онда подсетих на ону комунистичку изреку „затвори су били наши универзитети“. Е ја желим да ови наши затвори и за време ових, а и за оно време које долази, када ми дођемо на власт, постану демократски универзитети, где ће они после сорошевских курсева да се уче

правој демократији. А Србија је данас на дну, а има и председника који одговара управо таквом њеном статусу. Такву има и владу.

Зато ми који смо данас дошли овде код вас, и који ћемо већ сутра бити у неком другом граду, у некој другој општини, не жалимо своје снаге јер знамо да наша генерација, мислим на нас старије, не сме пропустити ову шансу, јер се бојим да ће за неку тамо наредну бити касно.

Живео наш војвода Војислав Шешељ!

Живи и здрави били ви сви и сваким даном, и овде у Бору, и на сваком другом месту били све бројнији и бројнији.

СЛОБОДА ШЕШЕЉУ!